

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

אחרי מות | גיליון 76 | י"ט ניסן התשפ"ד

אם כך אדם צריך להתנהג בחכמה עם רבו, לדעת איפה הנקודות שצריך להתקרב אליהן ולהיות קרוב מאוד לרבו, איפה הנקודות שהקירבה לרב גורמת לאדם להיות פחות כלי קיבול ולקבל תורה מרבו.

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיִּמָּתוּ" הַרְיֹחֹק בְּצוּרָה מְסוּיֵמֶת מֵהָרֵב הוּא דָבָר טוֹב בְּכַדֵי שְׂאֵדִים יוֹכֵל לִקְבֹּל מֵרָבו.

צריך להבין את דברי הפסוק "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה'", מה עניין בקרבתם לפני ה', האם בגלל שהתקרבו להקב"ה לכן מתו, איך אפשר להבין הרי התכלית שלנו להיות קרובים להקב"ה, אז בגלל שהתקרבו להקב"ה מתו?

אלא אפשר לפרש ולומר, הגמרא אומרת (כתובות קג:): שרבי הקדוש רבי יהודה הנשיא לפני שנפטר, ציזה את בנו זרוק מרה בתלמידים. וצריך להבין מה פירוש זרוק מרה בתלמידים?

מובא בשם הרב הקדוש רבי מנחם מנדל מרימינוב זצוק"ל, שעיקר קבלת הלבנה מאור החמה היא ברחקות כנוזע וכל מה שמתרחקת ביותר תקבל יותר מאורה, וכל מה שמתקרבת ביותר אל המשפיע יכה אורה. כן הוא בדמיון קבלת התלמיד מהרב, על ידי שיתנהג עם רבו ברחקות בבחינת היראה, יקבל ממנו יותר, ומחוייב לקבל מוראו ביותר ויקבל ביותר. כמו כן הוא כביכול כנגד ה' יתברך, לפי מה שמתנהג האדם ביראה לפני בוראו, כן הוא זוכה לדבקות בה'. וכאשר "אַחֲרֵי ה' אֶלֶהֱיָכֶם תֵּלַכְוּ וְאֵתוּ תִירָאוּ וְאֵת מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ וְקִבְּלוּ תִשְׁמְעוּ וְאֵתוּ תַעֲבֹדוּ" (דברים יג, ה) אז תזכו "וְבו תִדְבְּקוּן".

על פי זה יובן, רבנו הקדוש מצווה את בנו זרוק מרה בתלמידים, פירוש הדברים שכאשר התלמיד מרגיש יותר מידי קירבה לרב אז התלמיד מתחיל לזלזל ברב שלו. אבל מתי שהתלמיד מרגיש ריחוק מהרב בצורה מסויימת וקירבה בצורה מסויימת, אז התלמיד יכול לקבל הרבה מרבו. לכן רבי הקדוש ציזה את בנו זרוק מרה, תרחיק בצורה מסויימת את התלמידים ממך, שיוכלו להיות כלי קיבול לקבל ממך את התורה.

וכך הלבנה, כמה שהלבנה יותר קרובה לשמש היא פחות מקבלת אור מהשמש, וכמה שהלבנה יותר רחוקה מהשמש היא יותר מקבלת אור מהשמש. יש דברים שהריחוק הוא בריא להם וטוב להם, ויש דברים שהקירוב טוב להם, אם כך הריחוק בצורה מסויימת מהרב הוא דבר טוב בכדי שאדם יוכל לקבל מרבו.

וזו הייתה הטעות של בני אהרן ב"קִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיִּמָּתוּ", הם התקרבו במקום שלא צריך להתקרב במקום שאדם צריך להיות רחוק בו, ובגלל ששמה התקרבו היו צריכים למות.

נוהל שבת

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

אדם צריך משום עניין בעולם, לא להיכנס לצער, לא להיכנס לעצבות, עצבות זה דבר מסוכן. עצבות זו מילה חמורה וכבדה מאד, היא נהייתה בפה של האנשים שכל מילה שניה: "אני עצוב", "קשה לי", "אני עצוב". לא, עצבות זה משהו שהוא מדרגה לעלות קדימה, לא מדרגה לרדת למטה, אלא מדרגות לעלות למעלה - זה הכוח של העצבות, שאדם צריך להשתמש בה, לא ח"ו ליפול לייאוש. יש מרירות יש עצבות, אדם לא יכול להיות רוקד ושחח אם קרה לו נזק גדול ביותר - אז יש מציאות של מרירות, אבל עצבות זה דבר מסוכן. אנחנו מבקשים צדיקים מכל בני הקהילה הקדושים בבקשה בכל הכוח, הרפואה של העצבות, הרפואה של היאוש, הרפואה של כל דבר להידיבק בכל הכוח ברבי שמעון בר יוחאי, בתורה של רבי שמעון בר יוחאי, בזוהר הקדוש, בתורה הקדושה.

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני ה' וימתו" גם אם אתה חכם אבל יש חכם יותר ממך תתייעץ איתו ואפילו אם יש לך כוונה טובה

להקב"ה קירבה כזו, וקירבה כזו לא היה אפשר לעשות אותה, זו קירבה מיוחדת שיש אותה רק בזמנים מיוחדים.

לכן אחרי שמתו שני בני אהרן, הקב"ה נותן ציווי מיוחד, "ואל יבא בכל עת אל הקדש" (ויקרא טז, ב), שלא כל הזמנים הם זמנים שהם אותו דבר, אלא לכל דבר יש לו עת ויש לו זמן, וכל דבר בזמן שלו. דבר בעיתו מה טוב.

אם כך נבוא ונקשה, הרי נדב ואביהוא עשו את זה לשם שמיים, ואם עשו את זה לשם שמיים למה המצוה שעשו לא עמדה איתם, הרי שלוחי מצוה אינם ניזוקים, והמצוה הזאת הייתה צריכה לעמוד איתם ולהישאר איתם שלא ימותו, הרי אחרית דבר הם עשו את זה בשביל עם ישראל, בשביל הקירבה אל הקב"ה, אם כך למה בכל זאת מתו?

אלא התשובה היא כך, נדב ואביהוא לקחו החלטה בחיים בלי להתייעץ עם החכמים והגדולים. היו בדור שלהם חכמים וגדולים, כמה שהם היו גדולים, האנשים שהיו המובילים של ישראל היו משה ואהרן. נדב ואביהוא רצו לעשות מהלך גדול וקדוש, אפילו שהוא מהלך קדוש ולשם שמיים, עם כל המעלות והדברים הגדולים ביותר, אבל עשו אותו בלי להתייעץ עם משה ואהרן. הם לקחו על עצמם את החלטה לעשות את הדבר הזה, בלי עצה מגדולי הדור ממשה ואהרן.

וידוע שיש קבלה בשם ה'נועם אלימלך', שכל אסיפה שאין שם ראש, הס"מ נעשה שם ראש. כל מקום בעם ישראל שאין אדם אחד שהוא המוביל של הדבר, הס"מ הסיטרא אחרא נהיית המובילה של הדבר, הקב"ה ברא בעם ישראל היררכיה שצריכה להיות בכל מקום, את הראש את המוביל של המקום. אפילו שאתה חושב שאתה יותר גדול מהרב בתורה וביראת שמיים, אבל הוא הרב. הוא נכתב עליו בשמיים להיות הרב, הוא נכתב עליו בשמיים להיות הראש, נכתב עליו בשמיים להיות המוביל, והוא צריך להוביל. אם הוא לא מוביל, הס"מ נהיה המוביל של אותו מקום.

נדב ואביהוא עם כל מעלתם שחשבו שהם גדולים וקדושים, אפילו יותר ממשה ואהרן, ידעו שיש מנהיגים לעם ישראל משה ואהרן, והם רצו להחליט החלטה בלי להתייעץ איתם, זה שלקחו החלטה בלי להתייעץ איתם, הביא חורבן ואת המוות שלהם.

ועל פי זה יובן מדוע את הפרשה של נדב ואביהוא קוראים ביום הכיפורים, משום שנדב ואביהוא רצו להביא את יום הכיפורים שיהיה בכל השנה כולה. ולכן ביום הכיפורים שזה היום המקודש, ששמור ומקודש רק ליום הכיפורים, עשו את המעשה שלהם בלי עצת חכם בלי עצת רב, לכן נכשלו כישלון גדול שהביאו מיתה על עצמם.

הנה טעמים רבים דרשו חז"ל בסיבת מיתת נדב ואביהוא, וכמו שמובא בפסיקתא דרב כהנא (כו, ט) בשביל ארבעה דברים מתו בני אהרן, ובכולהן כתיב בהן מיתה, על ידי שנכנסו שתויי יין במקדש וכו', ועל ידי שנכנסו בלא רחיצת ידיים ורגליים וכו', ועל ידי שהיו מחוסרי בגדים וכו', ועל ידי שלא היו להם בנים וכו', אבא חנן אומר על ידי שלא היו להם נשים.

כשנסתכל על דברי התורה הקדושה עם כל הפירושים וההוספות שחכמינו הוסיפו ולימדו והבהירו לנו שנבין, נמצא מה שכתוב מפורש בתורה "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיִּמְתּוּ" הנה העיקר שהתורה מספרת לנו למה מתו, בגלל שהתקרבו לפני ה'. לכן גם התורה הקדושה מצווה את כל עם ישראל לבכות בכי גדול על מיתת בני אהרן, כמו שמובא בתורה הקדושה (ויקרא י, ו) "וַאֲחֵיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכוּ אֶת הַשְּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׂרַף ה'", הרי שמיתתם הייתה שריפה שכל בית ישראל היו צריכים לבכות עליה, וזו ראייה שהסתלקותם לא הייתה מחמת חטא כפשוטו חס ושלום.

וכן צריך להתבונן, מה היה הגורם להסתלקותם אחרי שבאמת כל ישראל נצטוו לבכות על השריפה אשר שרף ה'. הנה צריכים להבין, הקב"ה מצווה את כל ישראל לבכות את השריפה שמתו בני אהרן נדב ואביהוא, משום שהמיתה שלהם לא הייתה חס ושלום מיתה של אדם שעשה עבירה ומת, נענש על העבירה שעשה, אלא משהו גבוה ורוחני מרומם ביותר, שהתורה קוראת לדבר הזה "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה'" ומתו לא בעיתם ולא בזמנם, אלא מתו לפני הזמן.

והנה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, מה פשעם ומה חטאם של נדב ואביהוא שלכן היו צריכים למות, אלא אפשר לבאר ולומר שנדב ואביהוא ביקשו לשנות את היוצרות בקירבה להקב"ה. הקב"ה ברא את האדם והקב"ה מעל כל דבר. הקירבה להקב"ה היא קירבה בתנאים ולא על פי הרצונות של האדם. הקב"ה ברא זמנים להתקרב בלב, ברא זמנים להתקרב בתפילה, ברא זמנים להתקרב אליו על ידי הקרבת הקורבנות, הקב"ה ברא סדר איך מתקרבים אליו, מהם הזמנים של כל דבר לקירבה להקב"ה.

נדב ואביהוא רצו לשנות את הסדר הזה ולגרום דבר חדש בעולם, שהקירבה להקב"ה בכל המובנים, בכל הדרכים ובכל העניינים ביד של הבן אדם, איך שהוא רוצה יכול להתקרב לפני הקב"ה. ואת הפתח והדרך החדשה הזו שנדב ואביהוא רצו לבנות, זה מה שהתורה אומרת "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה'", התקרבו קירבה לא קירבה רגילה, כעין יום כיפור שכהן גדול נכנס לקודש הקודשים. נדב ואביהוא רצו לבנות דבר חדש בעולם, שכל רגע יוכל האדם כמו יום כיפור להתקרב לקודש הקודשים, להיכנס לפני ולפנים ולהתקרב

שאלה:

כבוד הרב רציתי לשאול מאיזה גיל מותר לקרוא זוהר הקדוש?

תשובה:

לגרוס זוהר, הרב מקורנא אומר בכל גיל, זוהר הקדוש זה כמו מכונית כביסה שמכבסת את הנפש "הָרַב כְּבִסְנֵי מַעֲוֵנוֹ" (תהלים נא, ד).

זוהר הקדוש זה מכבס את הנפש, אז לקרוא זוהר הקדוש אפשר בכל גיל, זה מכבס ומטהר את הנפש.

"וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבכם לפני ה' וימתו" מכל סיפור ומעשה בתורה ישנו לימוד לדורות הבאים

הנה כאחד מהם כי חרף מערכת אלהים חיים. ויאמר דוד ה' אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב הוא יצילני מיד הפלשתי הנה" (שם, לד-לז).

וכן היה, כי יצא דוד אליו בלי חרב וחנית, אלא עם אבן ויך את הפלשתי אל מִצְחוֹ וַתִּטְבַּע הָאֲבֶן בְּמִצְחוֹ וַיִּפֹּל עַל פְּנָיו אַרְצָה". ורש"י במקום כתב, שדוד המלך אמר לשאול יודע אני שלא לחינם נזדמן לי הדבר ההוא, אלא שלעתיד אני בא לידי כיוצא בזה לישועת ישראל ואסמוך עליה ואצא.

והנה דוד המלך באחת המערכות הקשות שהיו לעם ישראל, אומר לשאול המלך מה שהקב"ה נתן לי להכות את הארי ואת הדוב להציל את הכבשה, זה היה סימן מהקב"ה. "איזהו חכם הרואה את הנולד" לראות את הדבר הזה, ומשמה לראות את הנולד, מה עתיד להיוולד ומה עתיד להיות לעם ישראל. זה שאני צריך למסור נפש להילחם ולהציל את עם ישראל גם בדבר שנראה בלתי אפשרי, זה רק היה סימן.

וזהו יסוד גדול בחיי האדם, כל דבר שקורה לאדם אפילו הקטן ביותר, כל דבר שיצא מפיו של האדם, כל דבר שיצא מהאדם, אדם צריך לדעת שזה סימן לדברים הבאים שעומדים לבוא על האדם בחיים. ועל זה אמר רבי יוחנן ביום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים, וניתנה לשוטים ולתינוקות.

וצריך להבין מה פירוש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות, אלא התשובה היא כך שאפילו שוטה ותינוק שאומר דבר זה כמין סימן "איזהו חכם הרואה את הנולד" שמשם האדם יכול לראות את זה כמו נבואה, ולדעת מה עתיד להיות ומה עומד לקרות.

וכך מוצאים בגמרא (גיטין נח). תנו רבנן מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהלך לכרך גדול שברומי, אמרו לו תינוק אחד יש בבית האסורים יפה עיניים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים. הלך ועמד על פתח בית האסורים אמר (ישעיה מב, כד) "מי נתן למשסה יעקב וְיִשְׂרָאֵל לְבָזִים" ענה אותו תינוק ואמר "הלוא ה' זו חטאנו לו וְלֹא אָבוּ בְּדַרְכָּיו הַלֹּךְ וְלֹא שָׁמְעוּ בְּתוֹרָתוֹ". אמר מובטחני בו שמורה הוראה בישראל, העבודה שאיני זו מכאן עד שאפדנו בכל ממון שפוסקין עליו, אמרו לא זו משם עד שפדאו בממון הרבה, ולא עברו ימים מועטין עד שהורה הוראה בישראל ומנו הוא רבי ישמעאל בן אלישע. ע"כ.

והנה איך רבי יהושע בן חנניה עומד ומציל את הילד הזה בסכום כל כך גדול של כסף, הרי אמרו חז"ל שם שאין פודים את השבויים יותר משבויים מפני תקנת העולם, אלא רבי יהושע בן חנניה ראה סימן בילד, שהסימנים האלה מורים על סופו שיוורה הוראה בישראל ודבר גדול יהיה ממנו לעם ישראל. וזהו "איזהו חכם הרואה את הנולד" שאדם רואה סימנים, ומהסימנים לומד איך להתנהל ואיך להתנהג, כך כל דבר שהקב"ה מראה לאדם זה סימן על דברים הבאים שעתידים לבוא לו בחיים.

כאשר נראה בפרשת השבוע את כל עניין נדב ואביהוא והסיבות מדוע מתו, נלמד מוסר גדול מאיזה דברים צריכים להיזהר ומאיזה דברים להישמר, מאיזה דברים אדם צריך ללכת איתם בכל כוחו עד הסוף, כי התורה הקדושה היא מגדלור שמאירה לנו את החיים, ונותנת לנו סימנים בכל דרך ובכל דבר איך לנהוג בחיינו.

בפרשת השבוע אנו מוצאים עניין מיתת שני בני אהרן נדב ואביהוא, בהתקרבתם לפני ה'. והמפרשים הרחיבו במעשה בני אהרן, מאן דאמר אחד אומר שלא נשאו נשים, מאן דאמר אחר אומר שהיו שתויי יין, מאן דאמר אחר אומר שהיו אומרים מתי ימותו משה ואהרן וניקח את מקומם. כך רבו הפירושים מה עשו ומדוע מתו ביום שבו הקימו את המשכן שהיה יום גדול לשמיים ולארץ, יום שהקב"ה השרה את שכינתו מהעליונים לתחתונים.

והנה צריכים ללמוד יסוד גדול, חז"ל אומרים לנו איזהו חכם הרואה את הנולד (תמיד לב). שכאשר אדם רואה מה קרה ומה התולדות ממה שקרה, הוא רואה סיפור אחר בחייו. רואה מחז"ל מה היה בדבר דומה ומתי שרואה מה היו התוצאות בדבר דומה, הוא רואה את הנולד ונזהר שלא יקרה גם אצלו, לטוב או לרע דבר דומה.

וכך מובא (איוב יט, כו) וּמִבְּשָׂרֵי אֶחָדָה אֵלֹהִים שכל מאורע שעובר על האדם, צריך ללמוד ממנו דבר הנוגע לאלוקותו יתברך שמו, איך להשתמש בו לעבודת ה'. ולא רק ללמוד על עצמו צריך, אלא גם ללמד לזולת, להזהיר אנשים איך להתנהג בכל דבר שקרה עם האדם.

ולכן כשרואים את עניין פרשת השבוע מיתת בני אהרן, האדם צריך ללמוד מוסר גדול לעצמו איך להתנהג, כי תורתנו הקדושה זה לא סיפורי מעשיות שהתורה באה לספר לנו, אלא לימוד לדורי דורות. כל דבר שקרה לאבותינו וכל דבר שעבר על רבותינו, איך האדם צריך ללמוד ולהיזהר איך להתנהג ואיך להתנהל בחייו, בגדר "איזהו חכם הרואה את הנולד".

מובא בגמרא (כתובות סז:) ההוא דאתא לקמיה לרבא (אותו אדם שהלך לפני רבא) אמר לו מה אתה אוכל היום, אמר לו תרנגולת פטומה ויין ישן, אמר לו האם אתה לא דואג לדוחקא דציבורא (דוחק הציבור) שאתה אוכל דברים כל כך יקרים? אמר לו אני לא אוכל מכסף של בני אדם, אני אוכל מכסף של הקב"ה שכתוב בפסוק "עֵינַי כָּל אֶלְיָי וְשִׁבְרִי וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ" (תהלים קמה, טו) בעיתם לא נאמר אלא בעיתו, שהכל לפי מה שכל אחד ואחד צריך, הקב"ה נותן לו. בתוך כך שמדברים, באה אחות של רבא שלא ראתה אותו שלוש עשרה שנים, והביאה לו תרנגולת פטומה ויין ישן. אמר רבא מה הדבר הזה שקרה לי עכשיו, שאני לא רגיל לאכול תרנגולת פטומה ויין ישן, אמר לאחותו מה זה שהבאת לי ככה, הרי אני לא רגיל לאכול כאלה דברים. אמר לו קום תאכל, כי מה שדיברת בפה, הקב"ה נתן לך.

ומפה לומדים שכל מה שאדם מוציא מפיו לטוב ולרע, בסוף מתגשם וקורה. לכן בכל עניין שקורה לאדם "איזהו חכם הרואה את הנולד" כל תזווה קטנה שקורה בחיי האדם, יש לה רמז. כל דיבור שאדם מוציא מפיו, יש לו רמז לעניינים ולדברים שעתידים לקרות.

ומצאנו אצל דוד המלך, מתי שנלחמו ישראל עם פלישתים שיצא כנגדם גוליית מחורף ומגדף את הקב"ה. בא דוד המלך לשאול המלך, ואמר דוד לשאול תתן לי אני אלך להילחם עם גוליית ואנצח אותו. אומר דוד לשאול "אל יפול לב אדם עליו עבדך ילך וינלחם עם הפלשתי הנה" (שמ"א יז, לב). מספר דוד המלך לשאול המלך "רעה היה עבדך לאביו בצאן ובא הארי ואת הדוב ובשא שמה העדר. ויצאתי אחריו והכתי ויצלתי מפיו ויקם עלי והחזיקתי בזקנו והמיתיו. גם את הארי גם הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל

סגולות הרי"ף

סגולה לבנים צדיקים אחרי החלאקה

יש סגולה גדולה, צריכים לדעת, שלוקחים את השיער שגוזרים לילד ושוקלים אותו במשקל של זהב או של כסף ונותנים את המחיר של זהב ושל הכסף הזה צדקה לעניים ומתפללים שבזכות זה הילד יהיה צדיק וירא שמיים, וכתוב שזו סגולה גדולה שהילד יהיה צדיק וירא שמיים, את השיער שגוזרים לשקול אותו כנגד זהב ואת זהב הזה לתת לעניים.

רבי שמעון בר יוחאי

אותו אדם שמח שמחה גדולה, היה בשמחה מרובה אמר, השם נתן לי את הסחורה הטובה ביותר. הוציא את כולם מהאניה, הביא אותם לביתו, האכיל אותם, השקה אותם, כל המקלים נפש אחת מישראל.. כאלו קיים עולם מלא (משנה סנהדרין, ד, ה), המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו, אותו אדם הציל נפשות רבות, נפשות רבות מעם ישראל, היה בשמחה גדולה ביותר.

מבין כל האנשים שהיו שמה הוא ראה אישה שהיתה נאה מאד. אמר לבנו, עם האשה הזו תתחתן. כולו שמח, ראה אותה, פגש אותה, שמח בה, הכינו חתונה גדולה לעוד חודש ימים. אותו אדם עשה הכנות גדולות, שמח שמחה גדולה, מחתן את בנו עם אותה נערה.

אחרי חודש כל החתונה מוכנה, ליל החתונה, מתחת לחופה הכלה בוכה בכי גדול. עוצר האבא, אותו קצב, ושואל אותה, מדוע את בוכה, הצלתי אותך, עמדת למות, למה את בוכה. היא אמרה לו, אתה איש של חסד, אדון של חסד, הצלת את החיים שלנו, אבל אני בוכה, איפה שבו את כולנו, ביום החתונה שלי, אני והחתן שלי היינו עומדים להתחתן עוד דקה הוא עמד לתת לי את הטבעת באצבע, ובאו ותפסו את כולנו בשבי. אני שמחה מצד אחד שהצלת את החיים, אבל אני עצובה כי האדם שרצייתי להתחתן איתו בינינו פה יושב והוא לא מתחתן איתי.

אותו קצב עמד ואמר, ח"ו, אמר לבנו, תסלח, תמחל, לקח את החתן, בחתונה שהכין לבנו, חיתן אותו עם אותה כלה. אמר לו הקב"ה לרבי שמעון, אתה רוצה לשבת ליד הקצב? אמר רבי שמעון, ודאי.

אדם לא יודע מה המעלה של כל אחד, רבי שמעון בר יוחאי מי יושב לידו, אותו קצב. אותו קצב אולי נראה פשוט, אותו קצב אולי נראה אדם שהוא לא איש חשוב, לא איש עשיר, לא איש גדול, לא תלמיד חכם, לא צדיק, אבל לא יודעים מה כל אחד מה המעלות שלו ומה יש בתוך כל אחד ואחד.

לכן אדם צריך להיזהר בכבודו של כל אחד, אדם צריך כל מצוה שבאה לידך אל תחמיצנה, מתי שבאה מצוה ליד שלך מצוה אל תחמיץ אותה. תיקח בכל כוחך כל מצוה שבאה ליד שלך, שאין אתה יודע מתן שְׁכָרְךָ שֶׁל מְצוֹת (אבות ב, א), אדם לא יודע מה השכר של כל מצוה לעתיד לבוא, אף אחד לא יודע מה נשמר לו, מה מחכה לו, מה יהיה איתו ואין יהיה איתו.

מסופר באחד המדרשים על רבי שמעון בר יוחאי, פעם שאל רבי שמעון בר יוחאי את הקב"ה, ריבוננו של עולם, מתי שאני אמות מי ישב לידי בשמיים. רבי שמעון בר יוחאי קודש קודשים שכתוב עליו (בראשית א, כו) "נִעְשָׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ", מתי שהשם אמר בבריאת העולם "נִעְשָׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ" התכוון הקב"ה שהוא רוצה אדם כמו רבי שמעון בר יוחאי.

ועל זה כתוב בפיוט של רבי שמעון לביא את כל הפיוט, את כל המילים הגדולים והקדושים, על רבי שמעון נִעְשָׂה אָדָם נְאֻמָּר בְּעִבְרָךְ, זה רבי שמעון בר יוחאי שזה מה שהשם ציפה שאנשים יהיו בעולם כמו רבי שמעון בר יוחאי. זה המודד שהשם רצה בעולם שיהיה כמו רבי שמעון בר יוחאי. זה המודד שהקב"ה רצה שיהיה כמו רבי שמעון בר יוחאי.

ורבי שמעון שואל את הקב"ה, ריבוננו של עולם, מתי שאני אמות מי ישב לידי בשמיים, מי יהיה לידי? אומר לו הקב"ה, הקצב הננס, כך אומר המדרש, איזה קצב ננס הוא יושב לידיך בשמיים.

אמר רבי שמעון להקב"ה, זו תורה וזה שכרה? כל החיים למדתי תורה, לימדתי תורה, כתבתי את הזוהר הקדוש, ישבתי במערה שלוש עשרה שנים, לא אכלתי, לא ישנתי, זה השכר שלי? שהקצב של העיר הננס הוא יושב לידי בשמיים, זה הכיסיא שלי לידו, למה?

אמר לו הקב"ה, אני אספר לך על הקצב הננס מי הוא ואתה תשפוט. אמר לו רבי שמעון, ריבוננו של עולם תספר לי, אמר לו הקב"ה, היה פעם אדם קצב שהעבודה שלו הייתה למכור בשר ומה שהוא היה מרוויח הוא היה הולך עם הכסף לחוף הים, לנמל, היה מחפש סחורות במציאה, לוקח את הסחורות וקונה ומוכר סחורות, זו הייתה העבודה השניה של אותו קצב וככה במשך שנים התפרנס בכבוד, זה היה פרנסתו.

יום אחד הוא הגיע לחוף הים, הוא רואה רב חובל מבוהל. התקרר לרב החובל, אמר לו, יש לך סחורה למכור? אמר לו רב החובל, כן. שאל אותו, איזה סחורה. אמר לו, אני יש לי סחורה סודית, אם תתן לי מאתיים מטבעות של זהב אני אמכור לך את הסחורה.

הקצב היה אדם סקרן, אמר לו תגלה לי מה הסחורה. אמר לו, אני לא יכול לגלות, תשלם אתה עם מטבעות וקח את הסחורה. הקצב רץ לביתו, אסף מאתיים מטבעות, בא מהר ואמר לו, הנה אני משלם, תביא לי את הסחורה. רב החובל סופר את המטבעות, גומר לספור, אומר לו, המחיר עלה לשלוש מאות. אומר, אבל אמרת מאתיים, לא ראיתי סחורה, שלוש מאות זה מחיר גדול ביותר, זה רוב כספי, מה זה, מה הסחורה הזאת היה לו הרבה רצון לדעת מה זה ולמה זה, רץ לביתו הביא עוד מאה מטבעות, שילם עוד מאה מטבעות.

סופר את כסף רב החובל, אומר לו, המחיר עלה לארבע מאות. אותו אדם אמר, פעם אחת עשית את זה, פעמיים זה לא יפה. עמד בתוקף, אם לא, אין עסקה, אין כלום, הכל נשבר, לא קרה כלום, אתה מפסיד הפסד גדול. רץ לבית, הביא עוד מאה דינרים, שילם את זה. גמר לשלם, ספר את זה רב החובל אמר לו, זה עולה לחמש מאות. אותו אדם אמר, לזה אני לא מסכים, נשבור את הכל, נפרום את הכל, אין בינינו כלום.

הלך הקצב פתאום נכנס בליבו כל מיני מחשבות, אולי זה משהו מיוחד, סקרנות קשה, רץ לביתו הביא עוד מאה מטבעות, שילם לו חמש מאות מטבעות. רב החובל לוקח אותו לאניה, מוריד אותו לבטן האניה. יורדים למטה, מה הוא רואה, שלוש מאות אנשים צפופים, אנשים נשים וילדים ולמטה באוניה למטה דחוקים נמצאים אחד על השני. אמר לו, מי אלה. אמר לו, אלה יהודים חברים שלך, שביתי אותם, הם היו באיזה חתונה, תפסתי אותם בשבי. אם לא היית קונה אותם לא היית מסתבך עם זה, הייתי מפליג בלב ים, זורק את שלוש מאות האנשים בים שימותו כולם.

